

Овде, на прагу, затекла сам Гордану. Најмлађе моје дете. Савијем се да је подигнем, а она мртва. Спустим је и не знам куда да кренем. Дозивам мужа... Другу кћерку. Гласа ниоткуд. Врата отворена, види се крв. Идем тим путем. У купатилу Снежана. Ђерко мила, вичем. Али, џаба. Ударам главом у довратник. Али џаба. После сам видела Радивоја. Непомичан под јабуком. А, та се јабука, под којом је убијен, осушила. Видиш, засадила сам другу.

Славка Матић, Бјеловац код Братунца, речи покидане у грлу, ударила киша и неки ветар. И хладно је. Чини се као да су овај сусрет и сећање на трагедију Матића призвали да и невреме, пре два дана, буде у потпуном сагласју са оним невременом у зиму деведесет друге. Тада су Славки војници под командом Насера Орића убили децу и мужа.

- Била сам у Братунцу, поранила да поспремим школу - говори, а све време стоји. - Гордана је тога дана (14. децембар) са Радивојем имала посла око куће и живине. Снежана се спрема на посао, када су с брда удариле те несреће и зло направиле. Нису само моју кућу у вечно црnilо завиле. Нема куће у Бјеловцу да није било жртава.

Снежана Славке Матић имала је 26 година. Завршила вишу медицинску школу, смер за лаборанте. Добила је посао у бањи Губер. Није радила ни пола године... Гордана је дипломирала у средњој грађевинској. Надала се сталном запослењу. Радивоје је више од две деценије радио у руднику "Сасе". У руднику је и пензионисан, још пре почетка сукоба у БиХ.

- Рука му је страдала у руднику, пензионисан је као инвалид рада - каже Славка. - Тако није ни могао да буде војни обвезник. Нико га није ни позивао. Тако... Нико ме никада нисмо ни зло помислили, а камоли учинили. И, питам се: зашто су ми побили децу и мужа? И, питам се: зашто сам ја остала? Зашто, да никог више немам. Ни живота немам. Јер, ово што човек живи, као ја што живим, и није живот. То је да се вучеш као пребијен.

Желиш да умреш, а назор не можеш.

Повија се млада јабука под ветром. Подрхтавају младице од додира руке. Ни биљке овде више не верују.

- Не знам да ли је тежа ноћ или је теже јутро - каже Славка Матић. - Причам с фотографијама. Како би било да сте ми живи, мили моји. Како би било? И стално ми је пред очима то што сам затекла. Снежана је, јасно ми је, погођена кад и Гордана, на вратима куће. Па се вукла до купатила. Ту су је стигли и пуцали јој у главу. Зашто, питам се.

Око нас, док Славка враћа слике ужаса, у дворишту породичне куће Матића играју се јагањци.

- Занимам се, помало, лакше ми је. А све ми се чини да ме ови јагањци више разумеју, него... Да је среће, да ми се по дворишту играју унуци.

Прича нам, после, да је сведочила у Хагу у поступку против Орића. А, недавно, и као сведок одбране на суђењу генералу Младићу.

- Говорила сам и као мајка и као човек који још има мало наде да ће неко, некад одговорати за моју мртву децу и мужа. Нисам од оних који кажу: све је то, Славка без везе... Сведочење, доказивање, без везе. Ја још верујем, макар и после мене, да ће неко ову нашу неправду до неба, да исправи. Зато сам ишла да сведочим. Зато немам страх да о свему јавно говорим. И, кажем вам, сведочићу док сам жива. А, можда сам због тога и жива.

БОЛ МАЈКЕ

Свако има право да своје жртве оплакује. Али нема право да их преувеличава, а туђе да унижава. Бол сваке мајке, била она Српкиња, Бошњакиња, Хрватица, исти је. Али ја се не мирим и не пристајем да било ко и било каква резолуција моју, у рођеној кући убијену децу, скрнави. И да каже: то није био злочин.

ЈА САМ ИХ МРТВЕ ПОКУПИО

- Славки сам помагао да тела деце и мужа покупи по кући и дворишту. И достојно их сахрани. Ја сам их мртве покупио - каже нам Крсто Ранчић (на слици) из Бјеловца. - То ми није било први пут. А, у мени је, као у гробници, остало шта сам све видео, какве унакажене српске жртве у Бјеловцу. Зашто сам то закључао у себе? Зато што желим да и њима и њиховим живима сачувам достојанство.

Милена Марковић

(Вечерње новости)